Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 129 και 274/82,

CHARLES LUX, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, 17, rue Bertholet, όπου και ο τόπος επιδόσεων, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών,

προσφεύγων,

κατά

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενου από το γραμματέα του Jean-Aimé Stoll, επικουρούμενο από την Lucette Defalque, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 29, rue Aldringen,

καθού,

που έχουν ως αντικείμενο προσφυγές με τις οποίες ζητείται να ακυρωθεί η απόφαση του καθού της 20ής Ιανουαρίου 1982, με την οποία ο προσφεύγων κατετάγη στο 6αθμό Α 5 κλιμάκιο 3 και να αναγνωριστεί ότι ο προσφεύγων πρέπει να καταταγεί στο 6αθμό Α 4,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα καθώς και οι λόγοι και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Ιστορικό

Μετά την επιτυχία του σε διοργανικό διαγωνισμό, ο προσφεύγων προήχθη στο 6αθμό Α 5, κλιμάκιο 2, με απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1980. Η απόφαση αυτή 6ασιζόταν σε διάφορες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ιδίως στο άρθρο 46. Στις 27 Αυγούστου 1981, ο προσφεύγων υπέ6αλε κατά της απόφασης αυτής διοικητική ένσταση 6άσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, προ6άλλοντας ότι η κατάταξή του έπρεπε να είχε γίνει 6άσει της απόφασης του καθού, της 21ης Φεβρουαρίου 1980, περί των κριτηρίων κατάταξης και διορισμού του προσωπικού, και όχι 6άσει του άρθρου 46 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Με την από 18 Δεκεμ6ρίου 1981 απάντησή του, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου δήλωσε ότι συμμερίζεται απόλυτα την άποψη του προσφεύγοντος και ότι είχε αποφασίσει να τροποποιήσει την ατομική απόφαση που αφορούσε τον προσφεύγοντα 6άσει της απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1980.

Συνεπώς, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενεργώντας υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), έλα6ε την από 20 Ιανουαρίου 1982 απόφαση με την οποία ανακάλεσε την απόφαση της 9ης Σεπτεμ6ρίου 1980 και διόρισε τον προσφεύγοντα στο 6αθμό Α 5, κλιμάκιο 3.

Εντούτοις, 6εωρώντας ότι η νέα αυτή κατάταξη δεν ήταν σύμφωνη με την απόφαση της 21ης Φε6ρουαρίου 1980, και ότι παρα6ίαζε τις αρχές της ισότητας και της αντικειμενικότητας, ο προσφεύγων υπέ6αλε κατά της νέας αυτής απόφασης διοικητική ένσταση στις 16 Μαρτίου 1982.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 της απόφασης της 21ης Φε6ρουαρίου 1980, δικαιούται να καταταγεί στο 6αθμό Α 4.

II — Έγγραφη διαδικασία

Αμέσως μετά την υπο6ολή της διοικητικής του ένστασης, ο προσφεύγων άσκησε στις 13 Απριλίου 1982 την πρώτη προσφυγή, ως προληπτικό μέτρο για το ενδεχόμενο που 6α κρινόταν ότι η απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1982 μπορούσε να προσ6ληθεί απ' ευθείας με προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς να υποβληθεί προηγουμένως διοικητική ένσταση. Πρόκειται για την υπόθεση 129/82. Η διαδικασία στην υπόθεση αυτή ανεστάλη μέχρις ότου εκδο6εί η απόφαση στην υπόθεση 9/81, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπόθεση η οποία ενεφάνιζε κάποια συνάφεια με την παρούσα. Η απόφαση στην υπόθεση Williams εκδό6ηκε στις 6 Οκτω6ρίου 1982.

Εν τω μεταξύ, ελλείψει απαντήσεως του καθού στη διοικητική ένσταση της 16ης Μαρτίου 1982, ο προσφεύγων άσκησε στις 13 Οκτω6ρίου 1982 δεύτερη προσφυγή στρεφόμενη κατά της σιωπηρής απόφασης με την οποία απορρίφ6ηκε η ένστασή του της 16ης Μαρτίου 1982.

Με τη δεύτερη αυτή προσφυγή, ο προσφεύγων ζήτησε, προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και για λόγους συναφείας αν όχι σχεδόν ταυτότητας, την ένωση και συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων.

Με Διάταξη του δεύτερου τμήματος της 16ης Δεκεμβρίου 1982, το Δικαστήριο αποφάσισε να ενώσει και να συνεκδικάσει τις υποθέσεις 129 και 274/82 προς διευκόλυνση της διαδικασίας και προς έκδοση ενιαίας αποφάσεως.

Εν τω μεταξύ, στις 24 Νοεμβρίου 1982, το καθού υπέβαλε στο Δικαστήριο αίτηση ερμηνείας της απόφασης της 6ης Οκτωβρίου 1982 που εκδόθηκε στην υπόθεση Williams. Με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1982 ζήτησε από το Δικαστήριο να αναστείλει τη διαδικασία στις 2 ενωθείσες υποθέσεις μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση περί ερμηνείας στην υπόθεση Williams.

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1983, το τρίτο τμήμα εξέδωσε Διάταξη με την οποία απέρριψε την αίτηση ερμηνείας της απόφασης Williams ως απαράδεκτη. Η Διάταξη αυτή κοινοποιήθηκε στους διαδίκους και η έγγραφη διαδικασία συνεχίστηκε κανονικά.

Το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— συνεπώς,

α) να ακυρώσει την απόφαση του καθού, της 20ής Ιανουαρίου 1982, καθόσον κατατάσει τον προσφεύγοντα στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3·

β) να ακυρώσει την απόφαση της 16ης Μαρτίου 1982, με την οποία απορρίφθηκε η σχετική διοικητική του ένσταση·

γ) να αποφανθεί ότι ο προσφεύγων πρέπει να καταταγεί στο βαθμό Α 4·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Το *καθού* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει τις προσφυγές στις υποθέσεις 129 και 274/82 παραδεκτές αλλά αβάσιμες·

2. συνεπώς, να επιβεβαιώσει την κατάταξη του προσφεύγοντος στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3·

3. να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

IV — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων που αναπτύχτηκαν κατά την έγγραφη διαδικασία

1. Με τις δύο προσφυγές του, ο *προσφεύγων* επικαλείται έναν κύριο και ένα επικουρικό λόγο.

α) Ο κύριος λόγος αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, στην παράβαση του άρθρου 2 της απόφασης του καθού της 21ης Φεβρουαρίου 1980 και στην παραβίαση των αρχών της ισότητας και της αντικειμενικότητας, καθώς και της αρχής «patere legem quam ipse fecisti».

Ο προσφεύγων υποστηρίζει σχετικά ότι από τα άρθρα 1 και 2 της προαναφερόμενης απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου προκύπτει ότι, εφόσον ο επιτυχών υποψήφιος δεν διορίζεται στον εισαγωγικό βαθμό της εισαγωγικής σταδιοδρομίας της κατηγορίας του, δηλαδή στο βαθμό Α 8, ο διορισμός του πρέπει να γίνει στο βαθμό που αναφέρει το άρθρο 2, ανάλογα με την

επαγγελματική του πείρα, Ασφαλώς, στο άρθρο 2 υπάρχει το ρήμα «μπορεί», αλλά το εν λόγω ρήμα «μπορεί» σημαίνει, κατά τον προσφεύγοντα, ότι το καθού έχει αποκλειστικά την ευχέρεια να διορίσει τον επιτυχόντα σε διαφορετικό βαθμό από τον εισαγωγικό και ότι, από τη στιγμή που έγινε χρήση της ευχέρειας αυτής, η ΑΔΑ οφείλει αυτόματα να χορηγήσει το βαθμό σύμφωνα με τα κριτήρια που καθορίζει το άρθρο 2, δηλαδή ανάλογα με την επαγγελματική πείρα.

Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τις αρχές της ισότητας και της αντικειμενικότητας, διότι δεν υπάρχει κανένας λόγος για τον οποίο, όταν δύο επιτυχόντες υποψήφιοι διαθέτουν μεγαλύτερη επαγγελματική πείρα από την απαιτούμενη, ο ένας να κατατάσσεται σε ανώτερο βαθμό και ο άλλος σε κατώτερο.

Επιβεβαιώνεται από την απόφαση του καθού της 12ης Ιουνίου 1980, η οποία τροποποίησε την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980, διασαφηνίζοντας ότι οι διορισμοί στο βαθμό Α 6 ή στο βαθμό Α 4 δεν μπορούν να γίνονται στο μέλλον παρά μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούνται κατά περίπτωση, Κατά τον προσφεύγοντα, η νέα αυτή απόφαση θέσπισε για πρώτη φορά την αρχή της κατάταξης στον εισαγωγικό βαθμό των ενδιάμεσων σταδιοδρομιών και αναγνώρισε ότι αυτό δεν συνέβαινε υπό το κράτος της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980. Εξάλλου, η τελευταία αυτή απόφαση δεν περιλαμβάνει κανένα λόγο που να επιτρέπει στην ΑΔΑ να μην προβαίνει σε διορισμούς στον ανώτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας όταν υπάρχει η απαιτούμενη ελάχιστη επαγγελματική πείρα.

Τέλος, η ερμηνεία του προσφεύγοντος επιβεβαιώνεται και από τις περιστάσεις. Πράγματι, δεδομένου ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο βρισκόταν σε περίοδο οργανώσεως των υπηρεσιών του, θέλησε να διευκολύνει τους διορισμούς στους ανώτερους βαθμούς των ενδιάμεσων σταδιοδρομιών και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έλαβε την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980. Μόνον αφότου συντελέστηκε η οργάνωση αυτή αναγνωρίστηκε εκ νέου ορισμένη διακριτική ευχέρεια στην ΑΔΑ με τις αποφάσεις της 12ης Ιουνίου 1980 και της 3ης Δεκεμβρίου 1981.

Ως προς τον πρώτο αυτό λόγο, ο προσφεύγων καταλήγει υποστηρίζοντας ότι, εφόσον είχε πείρα 11 ετών και τριών μηνών την 1η Αυγούστου 1980, έπρεπε να είχε διοριστεί στο βαθμό Α 4, διότι το άρθρο 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 διευκρινίζει ότι για διορισμό στο βαθμό Α 4 απαιτείται ελάχιστη επαγγελματική πείρα 10 ετών.

6) Στην περίπτωση που στην απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980 θα δινόταν αντίθετη ερμηνεία από αυτήν που υποστήριξε ο προσφεύγων, ο τελευταίος προβάλλει επικουρικά ένα δεύτερο λόγο, που αφορά την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και την παραβίαση των αρχών της ισότητας και της διανεμητικής δικαιοσύνης.

Πράγματι, υποστηρίζει ότι κατά την εφαρμογή της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 πρέπει επίσης να γίνει σεβαστή η αρχή της ισότητας. Για το σκοπό αυτό, έπρεπε να είχαν προβλεφθεί τα αυτά κριτήρια για όλους τους υπαλλήλους, προσδιορισμένα εκ των προτέρων και αντικειμενικά δικαιολογημένα, πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω.

Υπενθυμίζει σχετικά ότι υπό το κράτος της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 έγιναν 160 διορισμοί με αυτόματη εφαρμογή του κριτηρίου της διάρκειας της επαγγελματικής πείρας· υπήρξαν δύο μόνον

εξαιρέσεις λόγω ελλείψεως θέσεων προβλεπόμενων στον προϋπολογισμό. Όσον αφορά την παρατήρηση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι οι υποψήφιοι που προήχθησαν στο βαθμό Α 4 είχαν όλοι 13 τουλάχιστον έτη επαγγελματικής πείρας, ο προσφεύγων θεωρεί ότι:

— πρόκειται για εκ των υστέρων διαπίστωση που στηρίζεται σε στατιστικά στοιχεία, η οποία δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί ως κριτήριο δικαιολογούμενο αντικειμενικά·

— δεν βλέπει για ποιο λόγο έπρεπε να έχει 13 έτη επαγγελματική πείρα, ενώ η εν λόγω απόφαση προβλέπει ελάχιστη επαγγελματική πείρα 10 ετών·

— η διαφορά μεταξύ της στατιστικά διαπιστωμένης μέσης επαγγελματικής πείρας, δηλαδή 17 έτη, και εκείνης του υπαλλήλου που κατετάγη στο βαθμό Α 4 με τη λιγότερη επαγγελματική πείρα, δηλαδή 13 έτη, είναι πολύ σημαντική·

— ένας επιτυχών υποψήφιος κατετάγη στο βαθμό Α 4, ενώ διέθετε 22 έτη επαγγελματικής πείρας και υπό τις περιστάσεις αυτές δεν μπορεί να δικαιολογηθεί αντικειμενικά το ότι έτυχαν της ίδιας μεταχείρισης δύο υπάλληλοι — που έχουν αντιστοίχως 22 και 13 έτη επαγγελματική πείρα — ενώ δύο υπάλληλοι — που έχουν αντιστοίχως 13 και 11 έτη και τρεις μήνες επαγγελματική πείρα — τυγχάνουν διαφορετικής μεταχείρισης.

Από αυτό συνάγει ότι οι διακρίσεις ήταν αυθαίρετες.

Με μια τελευταία παρατήρηση υποστηρίζει ότι άλλοι υπάλληλοι, οι οποίοι πέτυχαν στον ίδιο διαγωνισμό στον οποίο μετέσχε και ο ίδιος, κατετάγησαν σε υψηλότερο κλιμάκιο από αυτόν ενώ είχαν μικρότερη επαγγελματική πείρα ή δεν είχαν γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου.

2. Προκαταρκτικά, το *καθού* επιμένει στις περιστάσεις υπό τις οποίες έγινε ο διορισμός του προσφεύγοντος. Υπογραμμίζει σχετικά ότι στους διορισμούς που έγιναν στο Ελεγκτικό Συνέδριο πρέπει να διακριθούν δύο φάσεις:

— Όσον αφορά τους διορισμούς που έγιναν πριν από την 1η Απριλίου 1980, ο στόχος που επιδίωξε το Ελεγκτικό Συνέδριο ήταν η κάλυψη των υψηλόβαθμων θέσεων και η δημιουργία ιεραρχίας. Συνεπώς, το Ελεγκτικό Συνέδριο επιδίωξε να προσλάβει ικανότατους συνεργάτες και λογικότατα τους προσέλαβε στους βαθμούς Α 6 και Α 4. Επιπλέον, όλοι οι επιτυχόντες υποψήφιοι που διορίστηκαν κατά τον τρόπο αυτό στο βαθμό Α 4 είχαν αρχαιότητα 13 τουλάχιστον ετών. Ο προσφεύγων είχε εξάλλου την ευκαιρία να μετάσχει στην πρώτη αυτή φάση, αλλά απέτυχε στο διαγωνισμό.

— Οι διορισμοί που έγιναν κατόπιν των διοργανικών διαγωνισμών, μετά την 1η Απριλίου 1980, είχαν ως σκοπό την πρόσληψη νεότερων συνεργατών και στο να δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία στους υποψηφίους που απέτυχαν κατά την πρώτη φάση. Στη δεύτερη αυτή φάση, οι διορισμοί έγιναν καταρχήν στον εισαγωγικό βαθμό εκτός εξαιρετικών περιστάσεων, όπου, δύο μόνο υπάλληλοι προσλήφθηκαν με βαθμό Α 4, αλλά διέθεταν πολύ μεγάλη επαγγελματική πείρα (19 έτη).

Το Ελεγκτικό Συνέδριο συνάγει από αυτό ότι ο προσφεύγων, αφού απέτυχε κατά την πρώτη φάση, έτυχε κατά τη δεύτερη φάση της ίδιας μεταχείρισης όπως οι άλλοι και συνεπώς τηρήθηκε η αρχή της ίσης μεταχείρισης.

α) Όσον αφορά τον πρώτο λόγο που προβάλλει ο προσφεύγων, το καθού θεωρεί ότι ο προσφεύγων συγχέει τη σταδιοδρομία με το βαθμό. Πράγματι, κατά το διορισμό του, η ΑΔΑ προέβη σε μια διπλή επιλογή: πρώτον, την επιλογή της σταδιοδρομίας (Α 5/4) και εν συνεχεία την επιλογή του βαθμού (είτε το βαθμό 5 είτε το βαθμό 4), η δε προκήρυξη διαγωνισμού για θέσεις υψηλής σταδιοδρομίας δεν συνεπάγεται την υποχρέωση για την ΑΔΑ να διορίζει τους επιτυχόντες στον υψηλότερο βαθμό της σταδιοδρομίας αυτής.

Εξάλλου, η ερμηνεία του προσφεύγοντος είναι αντίθετη προς τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, διότι θα είχε ως συνέπεια ότι οι διορισμοί στο βαθμό να γίνονται πλέον μόνο αναλόγως της αρχαιότητας και όχι αναλόγως της θέσης που πρέπει να πληρωθεί.

Εξάλλου, ο διορισμός σε ανώτερο βαθμό εντός μιας σταδιοδρομίας είναι ζήτημα διακριτικής ευχέρειας και εξαρτάται από τις προβλέψεις στον προϋπολογισμό καθώς και από την ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων· επομένως, τέτοιοι διορισμοί δεν μπορούν να έχουν συστηματικό χαρακτήρα χωρίς να παραβιάζονται τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Δεν ευσταθεί επίσης ο ισχυρισμός ότι, καίτοι η ΑΔΑ διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως, οι λόγοι που επιτρέπουν τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής της εξουσίας αυτής πρέπει να αναφέρονται: αρκεί ότι οι λόγοι αυτοί είναι βέβαιοι, πράγμα που συνέβη εν προκειμένω, αφού κατά την πρώτη φάση των διορισμών και μετά την πλήρωση όλων σχεδόν των θέσεων υψηλού βαθμού η ΑΔΑ επέλεξε για την πλήρωση των κενών ακόμη θέσεων στους βαθμούς αυτούς που προβλέπονταν στον προϋπολογισμό τους υποψηφίους οι οποίοι είχαν τη μεγαλύτερη αρχαιότητα.

β) Απαντώντας στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο προσφεύγων με το δεύτερό του λόγο, το καθού επανέρχεται στο γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος διορισμός τοποθετείται στη δεύτερη φάση, κατά την οποία όλοι οι υπάλληλοι διορίστηκαν στον κατώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας, εκτός ορισμένων εξαιρέσεων, Από αυτό συνάγει επομένως ότι η ΑΔΑ, κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας, εφάρμοσε ορθά τα αντικειμενικώς δικαιολογημένα κριτήρια και ότι τίποτε δεν την υποχρέωνε να τα προσδιορίσει εκ των προτέρων.

Το καθού υπογραμμίζει εξάλλου ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να αμφισβητήσει τους άλλους διορισμούς στους οποίους αναφέρεται παρά μόνον αν τους προσβάλει δικαστικώς, πράγμα που δεν έπραξε.

3. Με την ανταπάντησή του, ο *προσφεύγων* εξετάζει, πρώτον, αυτό που το καθού αποκάλεσε περιστάσεις του διορισμού του, δηλαδή τις δύο φάσεις.

Κατά τον προσφεύγοντα, μια τέτοια διάκριση, που έγινε υπό το κράτος της ίδιας απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980, διέπεται από δύο αντιφάσκουσες αρχές, δηλαδή ότι κατά την πρώτη φάση έγιναν οι κατατάξεις στον ανώτερο βαθμό εντός της ίδιας σταδιοδρομίας, ενώ κατά τη δεύτερη φάση οι κατατάξεις στον κατώτερο βαθμό. Κατά τον προσφεύγοντα, η πρακτική αυτή είναι οπωσδήποτε παράνομη, λόγω του ότι είναι αδιανόητη και προδήλως αντίθετη προς την αρχή της ισότητας.

Επιπλέον, είναι ασυμβίβαστη με την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980 η οποία διατηρεί σε ισχύ τα κριτήρια της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 για τους διορισμούς που πρέπει να γίνονται κατόπιν διοργανικών διαγωνισμών — όπως συμβαίνει με τον προσφεύγοντα — και η οποία τροποποιεί τα κριτήρια αυτά για το μέλλον, αναφέροντας ότι οι διορισμοί στους βαθμούς Α 4 και Α 6 μπορούν να γίνουν μόνο υπό εξαιρετικές περιστάσεις.

Με την απόφαση αυτή της 12ης Ιουνίου 1980, αναγνωρίστηκε επομένως ότι, για τον προσφεύγοντα, εφαρμόστηκε η αρχή για την οποία είχε αποφασιστεί ότι θα ίσχυε μόνο μετά τη δεύτερη φάση διορισμών.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ακόμη ότι θεσπίστηκαν διαφορετικές και αντιτιθέμενες αρχές κατάταξης σε βαθμό σύμφωνα με τον τρόπο διορισμού: εσωτερικός διαγωνισμός κατά την πρώτη φάση, διοργανικός διαγωνισμός κατά τη δεύτερη φάση. Όμως, από την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982 (Williams, 9/81, Συλλογή, σ. 3301), προκύπτει ότι η «διαφορά μεταξύ των τρόπων διορισμού δεν είναι σημαντική ως προς την κατάταξη και δεν μπορεί να δικαιολογήσει σχετική διάκριση».

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η προσφυγή είναι βάσιμη και ότι οι δύο ισχυρισμοί πρέπει να εξεταστούν μόνον επικουρικά.

α) Ως προς τον πρώτο προβαλλόμενο ισχυρισμό, ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι συγχέει τις έννοιες της σταδιοδρομίας και του βαθμού και ότι επιδίωξε να θέσει μια αρχή σύμφωνα με την οποία η ΑΔΑ υποχρεούτων να διορίζει στον υψηλότερο βαθμό της σταδιοδρομίας αυτής. Αντίθετα, υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αυτή προκύπτει από την απλή ανάγνωση του άρθρου 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980.

Ο προσφεύγων αμφισβητεί επίσης ότι η ερμηνεία του είναι αντίθετη προς τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, λόγω του ότι ο διορισμός του στο βαθμό Α 4 και όχι στο βαθμό Α 5 δεν θα λάμβανε υπόψη την προς πλήρωση θέση κύριου υπάλληλου διοίκησης ούτε τον κανόνα της αντιστοιχίας μεταξύ του βαθμού και της θέσης, εφόσον η εν λόγω θέση περιλαμβάνει τους βαθμούς Α 5 και Α 4.

Εξάλλου, όσον αφορά το ζήτημα του περιορισμού της εξουσίας διορισμών της ΑΔΑ λόγω προβλεπομένων στον προϋπολογισμό πιστώσεων, ο προσφεύγων υποστηρίζει καταρχάς ότι την 1η Αυγούστου 1980 υπήρχαν τρεις τουλάχιστον θέσεις Α 4, για τις οποίες προβλέπονταν πιστώσεις στον προϋπολογισμό, και υπενθυμίζει ότι αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι ο ίδιος υποαπασχολείτο σε θέση βαθμού Α 4 στις 22 Δεκεμβρίου 1981.

Από αυτό συνάγει ότι θα ήταν χωρίς ενδιαφέρον η έναρξη νομικής συζητήσεως για να αποδειχτεί ότι η ενδεχόμενη έλλειψη θέσεων, για τις οποίες προβλέπονται πιστώσεις στον προϋπολογισμό, δεν μπορεί να αποτελεί εμπόδιο στην κατάταξη υπαλλήλου, όπως αυτή πρέπει να προκύπτει από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης ή τις γενικές αποφάσεις που λαμβάνονται προς εφαρμογή του.

β) Ο προσφεύγων συμπληρώνει το δεύτερο ισχυρισμό του επικαλούμενος, επίσης προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, την παράβαση της απόφασης του καθού της 12ης Ιουνίου 1980. Πράγματι, κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση αυτή ορίζει ότι η αρχή του διορισμού στον ανώτερο βαθμό της ίδιας σταδιοδρομίας έπρεπε ακόμη να διέπει τους διορισμούς κατά τη δεύτερη φάση και έπρεπε να εγκαταλειφθεί κατόπιν. Κατά συνέπεια, επιβαλλόταν η κατάταξη του προσφεύγοντος στον ανώτερο βαθμό της ίδιας σταδιοδρομίας, δηλαδή στο βαθμό Α 4· το καθού, ενεργώντας διαφορετικά, δεν έλαβε υπόψη την εν λόγω απόφαση.

Απαντώντας εν συνεχεία στην επιχειρηματολογία του καθού, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ακόμη κι αν κατά τη δεύτερη φάση όλοι οι επιτυχόντες στο διαγωνισμό είχαν διοριστεί στον κατώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας, θα υπήρχε εντούτοις δυσμενής διάκριση διότι η ίδια απόφαση, εκείνη του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1980, εφαρμόστηκε κατά δύο διαφορετικούς τρόπους. Εξάλλου, ο προ-

σφεύγων αμφισβητεί ότι κατά τη δεύτερη φάση όλοι οι υπάλληλοι διορίστηκαν στον κατώτερο βαθμό και υποστηρίζει ότι, αντιθέτως, όλοι διορίστηκαν στον ανώτερο βαθμό εκτός από τον ίδιο. Από αυτό συνάγει ότι, ακόμη κι αν παραμείνει στον περιορισμένο κύκλο των διορισμών της δεύτερης φάσης, ο προσφεύγων υπήρξε θύμα δυσμενούς διακρίσεως. Προς τούτο επικαλείται άλλες περιπτώσεις εμφανίζοντας ένα σχολιαζόμενο πίνακα.

4. Με την ανταπάντησή του, το *καθού* παρατηρεί προκαταρκτικά ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να δεχτεί την άποψη του προσφεύγοντος, η οποία αποτελεί το ίδιο το πνεύμα της προσφυγής του και συνίσταται στη θέληση εξαναγκασμού της ΑΔΑ να διορίζει τους υπαλλήλους ανάλογα με την επαγγελματική τους μόνο πείρα και όχι ανάλογα με τη φύση της θέσης που πρόκειται να πληρωθεί, όπως πάντως έχει την υποχρέωση δυνάμει του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και της νομολογίας του Δικαστηρίου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν θεωρεί λυσιτελές να απαντήσει σημείο προς σημείο στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο προσφεύγων, αλλά θεωρεί αναγκαίο να υπενθυμίσει πρωτίστως την εφαρμοστέα νομοθεσία, προκειμένου να αποδείξει ότι η άποψη του προσφεύγοντος θεωρείται από το Ελεγκτικό Συνέδριο θεμελιωδώς αντίθετη προς το γράμμα και το πνεύμα του εφαρμοστέου εν προκειμένω δικαίου.

Κατά το καθού, από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, ιδίως τα άρθρα 31 και 32, καθώς και από την πάγια σχετική νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, καταρχήν, ο επιτυχών σε διαγωνισμό διορίζεται στον εισαγωγικό βαθμό της σταδιοδρομίας, η οποία καθορίζεται ανάλογα με τη φύση της υπό πλήρωση θέσης. Μόνον κατ' εξαίρεση η ΑΔΑ μπορεί να προβεί σε διορισμό στον ανώτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας.

Οι εσωτερικές αποφάσεις που έλαβε το Ελεγκτικό Συνέδριο, οι οποίες ασφαλώς εντάσσονται στο πλαίσιο που διαμόρφωσε κατά τον τρόπο αυτό ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης, πρέπει επομένως να εξετάζονται υπό το φως των εν λόγω άρθρων 31 και 32. Έτσι, σύμφωνα με το καθού, με το άρθρο 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 καθορίζεται για την ΑΔΑ ένα όριο ελάχιστης επαγγελματικής πείρας που πρέπει να απαιτείται από τους υποψήφιους κατά την προκήρυξη των διαγωνισμών. Το να υποστηρίζεται ότι το όριο αυτό είχε ως σκοπό τον καθορισμό του βαθμού, θα ήταν αντίθετο προς το πνεύμα της εσωτερικής αυτής απόφασης και του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Επομένως, πρόκειται για ενδεικτικό μόνο στοιχείο, στερούμενο κάθε αυτοματισμού, η διάκριση δε μεταξύ των δύο φάσεων διορισμών δικαιολογούμενη από εξαιρετικές περιστάσεις, δηλαδή τη στελέχωση ενός νέου θεσμικού οργάνου — δεν μπορεί να στηρίξει την άποψη ότι υπάρχει υποχρέωση διορισμού ανάλογα με την αρχαιότητα. Ούτε και συνιστά παραβίαση της αρχής της ισότητας, διότι η κατάσταση του προσφεύγοντος, ο οποίος διορίστηκε κατά τη δεύτερη φάση, δεν συγκρίνεται με την κατάσταση των άλλων υπαλλήλων που διορίστηκαν κατά την πρώτη φάση.

α) Όσον αφορά την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο προσφεύγων ως προς τον πρώτο ισχυρισμό, το καθού θεωρεί ότι θα ήταν παράλογο εκ μέρους του προσφεύγοντος να επικαλεστεί προς όφελός του την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980, ενώ υποστηρίζει μια contra legem ερμηνεία της απόφασης αυτής.

Η άποψη του προσφεύγοντος δεν ευσταθεί και για το λόγο ότι, επειδή ο βαθμός Α 8 περιέπεσε σε αχρησία, η ΑΔΑ δεν έχει άλλη επιλογή παρά να διορίζει τους υπαλλήλους ανάλογα με την αρχαιότητά τους.

Το καθού επιμένει στο γεγονός ότι οι διορισμοί εξαρτώνται από την ύπαρξη θέσεων

για τις οποίες προβλέπονται πιστώσεις στον προϋπολογισμό και υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να χρησιμοποιήσει όλες τις κενές θέσεις: σύμφωνα με το καθού, οι διορισμοί πρέπει να γίνονται μόνο ανάλογα με τα προς εκπλήρωση καθήκοντα.

Τέλος, το καθού επιμένει στο γεγονός ότι η ΑΔΑ έχει το δικαίωμα να θεσπίζει πολιτική προσλήψεων καθορίζουσα την ιεραρχική δομή και την πυραμίδα ηλικιών που ανταποκρίνεται στη δομή αυτή.

6) Όσον αφορά το δεύτερο ισχυρισμό, το καθού επαναλαμβάνει ότι κατά το δεύτερο στάδιο όλοι οι υπάλληλοι διορίστηκαν στον κατώτερο βαθμό της ίδιας σταδιοδρομίας, εκτός εξαιρετικών περιστάσεων, και ότι ο προσφεύγων έπρεπε να είχε προσβάλει τους διορισμούς που επικαλείται για να αιτιολογήσει τη δήθεν δυσμενή διάκριση της οποίας υπήρξε θύμα. Υπογραμμίζει εξάλλου ότι οι διάφορες περιπτώσεις που επικαλέστηκε ο προσφεύγων δεν έχουν τίποτα το κοινό με την περίπτωσή του.

Το καθού συνάγει από αυτό ότι σκοπός του προσφεύγοντος είναι να επιβάλει στην ΑΔΑ την αυτόματη εφαρμογή των διατάξεων χωρίς εξουσία εκτιμήσεως ή επιλογής. Σύμφωνα όμως με το καθού, η θέση αυτή είναι νομικώς αβάσιμη και απαράδεκτη από πραγματική άποψη και από την άποψη διαχειρίσεως του προσωπικού.

Εν συμπεράσματι, το καθού υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων στηρίζει την επιχειρηματολογία του σε εσφαλμένη αντίληψη της αρμοδιότητας της ΑΔΑ και των διατάξεων που διέπουν την αρμοδιότητα αυτή, αρνούμενος να αναγνωρίσει στην ΑΔΑ το δικαίωμα να θεσπίζει πολιτική προσλήψεων και πολιτική προσωπικού και να προβαίνει στους διορισμούς κατά βαθμό ανάλογα με τις προς πλήρωση θέσεις, όπως εντούτοις έχει την υποχρέωση.

V — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 30ής Μαΐου 1984.

Ο προσφεύγων επέσυρε κυρίως την προσοχή στο γεγονός ότι η απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 12ης Ιουνίου 1980 όριζε ότι, για τους διοργανικούς διαγωνισμούς, πρέπει να εφαρμοστεί το ίδιο σύστημα που εφαρμόστηκε στο πλαίσιο των εσωτερικών διαγωνισμών.

Το καθού εξήγησε, ιδίως, ότι η απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980 όριζε επίσης ότι η ημερομηνία τερματισμού των διορισμών, που πρέπει να γίνουν κατόπιν των εσωτερικών διαγωνισμών στα θεσμικά όργανα, θα καθοριστεί από την ΑΔΑ. Η ΑΔΑ καθόρισε ως ημερομηνία την 1η Αυγούστου 1980. Μετά την εν λόγω ημερομηνία, τα κριτήρια διορισμού τροποποιήθηκαν, ώστε ο άμεσος διορισμός επιτυχόντος υποψηφίου στο βαθμό Α 4 δεν μπορούσε να γίνει παρά υπό εξαιρετικές περιστάσεις.

Στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το καθού απάντησε με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 1984 ότι η εξεταστική επιτροπή του διοργανικού διαγωνισμού CC/A/3/80, κατόπιν του οποίου ο προσφεύγων διορίστηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 1980, συγκροτήθηκε στις 24 Απριλίου 1980, οι υποψηφιότητες έπρεπε να υποβληθούν πριν από τις 5 Μαΐου 1980, οι προφορικές εξετάσεις έγιναν στις 9 Ιουνίου 1980, η έκθεση της εξεταστικής επιτροπής ως προς τη διεξαγωγή των εξετάσεων αυτών ελήφθη από την ΑΔΑ στις 12 Ιουνίου 1980 και η πρόταση διορισμού του προσφεύγοντος έγινε στις 3 Αυγούστου 1980.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Οκτωβρίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δύο διαδοχικά δικόγραφα, που κατατέθηκαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Απριλίου και στις 13 Οκτωβρίου 1982, ο Charles Lux, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε δύο προσφυγές με τις οποίες ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 20ής Ιανουαρίου 1982, με την οποία διορίστηκε στη θέση κύριου υπαλλήλου διοικήσεως και κατετάγη στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, εν συνεχεία του διοργανικού διαγωνισμού CC/A/3/80 της 21ης Απριλίου 1980. Εξάλλου, ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί ότι πρέπει να καταταγεί στο βαθμό Α 4.

Επί του ιστορικού της διαφοράς

2 Το Ελεγκτικό Συνέδριο, θεσμικό όργανο που ιδρύθηκε το 1977, βρέθηκε στην ανάγκη, στις αρχές του 1980, να αυξήσει το προσωπικό του και, προπαντός, να πληρώσει τις θέσεις ανώτερων βαθμών. Προς το σκοπό αυτό, εξέδωσε στις 21 Φεβρουαρίου 1980 την πράξη Μ 8/80 αναθ. 1, με τίτλο «Απόφαση περί των κριτηρίων κατατάξεως και διορισμού του προσωπικού», της οποίας το μεν άρθρο 1 ορίζει ότι

«κατά γενικό κανόνα, η Αρμόδια για τους Διορισμούς Αρχή διορίζει τον επιτυχόντα υποψήφιο ενός διαγωνισμού στον εισαγωγικό βαθμό της εισαγωγικής σταδιοδρομίας της κατηγορίας του ή του κλάδου του»,

το δε άρθρο 2 ότι

«κατά παρέκκλιση από το άρθρο 1, η ΑΔΑ μπορεί να προβαίνει σε διορισμό σε βαθμό εκτός του εισαγωγικού βαθμού της εισαγωγικής σταδιοδρομίας της κατηγορίας του ή του κλάδου του, υπό τον όρο ότι ο ενδιαφερόμενος διαθέτει ελάχιστη επαγγελματική πείρα ... δέκα ετών για το βαθμό Α 4 ...».

3 Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε με το έγγραφο ΜC 6/80 αναθ. 1, που υιοθέτησε κατά την εμπιστευτικής φύσεως συνεδρίαση της 12ης Ιουνίου 1980, ότι «τα κριτήρια κατάταξης σε βαθμό και κλιμάκιο που θέσπισε το Ελεγκτικό Συνέδριο και παρατίθενται στο έγγραφο Μ 8/80 αναθ. 1 θα παραμείνουν εν ισχύι μέχρις ότου γίνουν οι διορισμοί εν συνεχεία των εκκρεμών ήδη διοργανικών διαγωνισμών. Όταν οι διορισμοί αυτοί περατωθούν (σε ημερομηνία που

θα καθορίσει η ΑΔΑ), τα κριτήρια που παρατίθενται στο έγγραφο Μ 8/80 αναθ. 1 θα τροποποιηθούν ή θα συμπληρωθούν με τις ακόλουθες διατάξεις, οι οποίες, εξάλλου, εφαρμόζονται *από σήμερα* στους έκτακτους υπαλλήλους ... Ο απ' ευθείας διορισμός στους βαθμούς Α 4 και Α 6, όσον αφορά τόσο τους μόνιμους όσο και τους έκτακτους υπαλλήλους, γίνεται μόνο υπό εξαιρετικές περιστάσεις, που δικαιολογούνται κατά περίπτωση και αναλόγως των προς εκτέλεση καθηκόντων ...».

4 Έχοντας υπόψη τις δύο αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 1980 και της 12ης Ιουνίου 1980 και θεωρώντας ότι έπρεπε να θεσπιστούν τα ίδια κριτήρια για την κατάταξη αυτών που πετυχαίνουν σε διαγωνισμούς, το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε, στις 3 Δεκεμβρίου 1981, την «Απόφαση 81-5, περί των εφαρμοστέων κριτηρίων κατά το διορισμό σε βαθμό και την κατάταξη σε κλιμάκιο του προσωπικού του Συνεδρίου», της οποίας το άρθρο 3 ορίζει ότι «κατά παρέκκλιση από το άρθρο 1 και υπό εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούνται από την προς πλήρωση θέση, η ΑΔΑ μπορεί να προβαίνει σε διορισμό στον ανώτερο βαθμό των εισαγωγικών σταδιοδρομιών και των ενδιάμεσων σταδιοδρομιών, υπό την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος διαθέτει ελάχιστη επαγγελματική πείρα ... 10 ετών για τους βαθμούς Α 4 ...».

5 Το Ελεγκτικό Συνέδριο εξηγεί ότι οι αποφάσεις αυτές αντικατοπτρίζουν τις διαδοχικές φάσεις της πολιτικής του επί των προσλήψεων. Από της συστάσεώς του, έπρεπε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της στελέχωσής του και επέλεξε να καλύψει πρώτα τις ιεραρχικά υψηλόβαθμες θέσεις προσελκύοντας στις τάξεις του ικανούς συνεργάτες, τους οποίους το Ελεγκτικό Συνέδριο θέλησε να διορίσει στους ανώτερους βαθμούς των σταδιοδρομιών. Η πρώτη αυτή φάση, κατά την οποία εφαρμόστηκαν αποκλειστικά διαδικασίες εσωτερικών διαγωνισμών στο Ελεγκτικό Συνέδριο, τερματίστηκε την 1η Απριλίου 1980. Αντίθετα, ο επιδιωκόμενος σκοπός κατά τη δεύτερη φάση διορισμών ήταν η ανεύρεση κυρίως νεότερων συνεργατών που θα διορίζονταν στον εισαγωγικό βαθμό της σταδιοδρομίας, καθώς και η παροχή μιας πρόσθετης ευκαιρίας στους υποψηφίους που απέτυχαν κατά την πρώτη φάση διορισμών. Κατά τη δεύτερη αυτή φάση έγιναν διοργανικοί διαγωνισμοί στα θεσμικά όργανα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ένας από τους διοργανικούς αυτούς διαγωνισμούς ήταν και ο διαγωνισμός CC/A/3/80, ο οποίος προκηρύχτηκε στις 21 Απριλίου 1980, η δε έκθεση της εξεταστικής επιτροπής περιήλθε στην ΑΔΑ στις 12 Ιουνίου 1980.

6 Από το φάκελο προκύπτει ότι ο προσφεύγων, μετά την επιτυχία του στο διαγωνισμό CC/A/3/80 διορίστηκε, στις 9 Σεπτεμβρίου 1980, σε θέση κύριου υπαλλήλου διοικήσεως και κατετάγη στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 2. Ο διορισμός αυτός στηρίχτηκε, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

7 Με την από 18 Δεκεμβρίου 1981 απάντηση στη διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων την 27η Αυγούστου 1981, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναγνώρισε ότι ο διορισμός του προσφεύγοντος δεν έπρεπε να είχε στηριχτεί στο άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και αποφάσισε να τροποποιήσει την ατομική απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1980 «βάσει της απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1980».

8 Κατά συνέπεια, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενεργώντας υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, εξέδωσε την ατομική απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1982, η οποία αναφέρεται ρητώς στην απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980 και ανακαλεί την απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1980, με την οποία ο προσφεύγων διορίστηκε στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3.

9 Κατά της απόφασης αυτής της 20ής Ιανουαρίου 1982, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 16 Μαρτίου 1982 διοικητική ένσταση, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, θεωρώντας ότι η νέα κατάταξη δεν ήταν σύμφωνη με την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980, ότι η απόφαση παραβίαζε επομένως τις αρχές της ισότητας και της αντικειμενικότητας και ότι έπρεπε να διοριστεί στο βαθμό Α 4. Ο προσφεύγων άσκησε επίσης προληπτικά την προσφυγή της 13ης Απριλίου 1982, για την περίπτωση που θα κρινόταν ότι δεν έπρεπε να υποβληθεί διοικητική ένσταση κατά της απόφασης της 20ής Ιανουαρίου 1982, αλλά έπρεπε να προσβληθεί με απευθείας προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

10 Ελλείψει απαντήσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου στην ένστασή του της 16ης Μαρτίου 1982, ο προσφεύγων άσκησε στις 13 Οκτωβρίου 1982 δεύτερη προσφυγή που στρέφεται κατά της σιωπηρής αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η ένστασή του της 16ης Μαρτίου 1982.

Επί της ουσίας

11 Ο προσφεύγων στηρίζει το αίτημά του για καλύτερη κατάταξη στο άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, βάσει του οποίου «οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας»· ο προσφεύγων διαπιστώνει ότι το καθού, σύμφωνα με την απόφασή του της 21ης Φεβρουαρίου 1980 περί των εσωτερικών διαγωνισμών, η οποία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980 περί των εκκρεμών διοργανικών διαγωνισμών, προέβη σε διορισμούς σε βαθμό ανώτερο από τον εισαγωγικό.

12 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος διορισμός τοποθετείται στο πλαίσιο της δεύτερης φάσης προσλήψεων, κατά την οποία όλοι οι υπάλληλοι διορίστηκαν στον κατώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας, εκτός ορισμένων παρεκκλίσεων.

13 Πρέπει σχετικά να υπομνηστεί ότι η εσωτερική απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 12ης Ιουνίου 1980 ορίζει σαφώς ότι τα κριτήρια κατάταξης σε βαθμό και σε κλιμάκιο που όρισε το Ελεγκτικό Συνέδριο με την εσωτερική απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980 θα παραμείνουν σε ισχύ μέχρις ότου γίνουν οι διορισμοί εν συνεχεία εκκρεμών διοργανικών διαγωνισμών.

14 Από το φάκελο προκύπτει ότι ο διορισμός εν συνεχεία του εκκρεμούς διοργανικού διαγωνισμού CC/A/3/80 δεν είχε ακόμα γίνει κατά την στιγμή που ελήφθη η απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980, αφού η έκθεση της εξεταστικής επιτροπής περιήλθε στην ΑΔΑ κατά την ίδια ημερομηνία. Κατά συνέπεια, ο διαγωνισμός αυτός πρέπει να θεωρηθεί ότι ήταν «εκκρεμής» κατά την έννοια της απόφασης αυτής. Επιπλέον, μόνο η απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1981 έθεσε οριστικά τέρμα στην ελευθέρια πολιτική προσλήψεων που απέρρεε από την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1980 και τροποποιήθηκε εν μέρει με την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980.

15 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Ελεγκτικό Συνέδριο αβασίμως επικαλείται ότι η ΑΔΑ διαπίστωσε, σύμφωνα με την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980, ότι οι πράξεις διορισμών τερματίστηκαν την 1η Αυγούστου 1980 και ότι ο διορισμός του

προσφεύγοντος, εφόσον έγινε στις 9 Σεπτεμβρίου 1980, έπρεπε να γίνει στον εισαγωγικό βαθμό εκτός εξαιρετικής περιπτώσεως. Πράγματι, σύμφωνα με τις σαφείς διατάξεις της απόφασης της 12ης Ιουνίου 1980, η διαπίστωση ότι οι πράξεις προσλήψεων είχαν τερματιστεί δεν μπορούσε να γίνει παρά μόνο αν είχαν γίνει οι διορισμοί κατόπιν των διοργανικών διαγωνισμών.

16 Από τις προηγούμενες σκέψεις έπεται ότι τα κριτήρια κατάταξης σε βαθμό και σε κλιμάκιο που ορίστηκαν με την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1980 εξακολουθούσαν να ισχύουν για το διορισμό του προσφεύγοντος, επιτυχόντος υποψηφίου στο διαγωνισμό CC/A/3/80.

17 Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980 επί του διορισμού του προσφεύγοντος, το Ελεγκτικό Συνέδριο προβάλλει ότι αυτή θα είχε ως συνέπεια να γινόταν ο διορισμός σε βαθμό αποκλειστικά ανάλογα με την επαγγελματική πείρα του επιτυχόντος υποψηφίου και όχι ανάλογα με την προς πλήρωση θέση. Κατά το Ελεγκτικό Συνέδριο, οι διορισμοί σε ανώτερο βαθμό συνιστούν απλή ευχέρεια, την οποία η ΑΔΑ μπορεί ή όχι να ασκεί, και ότι τέτοιοι διορισμοί δεν μπορούν να γίνονται συστηματικά χωρίς να παραβιάζονται τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

18 Πρέπει σχετικά να παρατηρηθεί ότι το άρθρο του 31, παράγραφος 2, εδάφιο 6, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης επιτρέπει στην ΑΔΑ να παρεκκλίνει, εντός ορισμένων ορίων, από το γενικό κανόνα διορισμού στον εισαγωγικό βαθμό. Τέτοια παρέκκλιση, δικαιολογούμενη από ειδικές ανάγκες, θεσπίστηκε με την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980.

19 Στην περίπτωση που η παρέκκλιση από το γενικό κανόνα διορισμών καθιερώνεται υπό μορφή γενικής εσωτερικής αποφάσεως του θεσμικού οργάνου, η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων μεταξύ υπαλλήλων της ίδιας κατηγορίας κατά την πρόσληψή τους, η οποία θεσπίζεται με το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, θα στερούνταν κάθε νομικής σημασίας, αν η ΑΔΑ διέθετε ακόμη στην περίπτωση αυτή την ίδια εξουσία εκτιμήσεως με εκείνη που της παρέχει το άρθρο 31 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

20 Πράγματι, από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης έχει ουσιώδη σημασία για το δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο. Έτσι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1974 Louwage, 148/73, Recueil σ. 81), καίτοι μια εσωτερική οδηγία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κανόνας δικαίου που η διοίκηση υποχρεούται εν πάση περιπτώσει να σεβαστεί, εντούτοις θεσπίζει ενδεικτικό κανόνα συμπεριφοράς για την ακολουθητέα πρακτική, από τον οποίο η διοίκηση δεν μπορεί να αποστεί χωρίς να παρέχει τους λόγους που την οδήγησαν σ' αυτό, διότι διαφορετικά παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

21 Εν προκειμένω, τα κριτήρια που θεσπίζονται με την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1980 για το διορισμό σε ανώτερο από τον εισαγωγικό βαθμό διατυπώνονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε, εφόσον συντρέχουν, η ΑΔΑ μπορεί να προβεί στο διορισμό αυτό χωρίς να τον εξαρτά από τη συνδρομή πρόσθετων προϋποθέσεων. Κατόπιν αυτού, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν είχε νόμιμο έρεισμα, στην περίπτωση του προσφεύγοντος, να αποστεί από τη διοικητική πρακτική που καθιέρωσε με το άρθρο 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980, χωρίς να παράσχει αποχρώντες λόγους.

22 Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν παρέσχε αποχρώντες λόγους ούτε για να δικαιολογήσει την άρνησή του να εφαρμόσει στην περίπτωση του προσφεύγοντος το άρθρο 2 της απόφασης της 21ης Φεβρουαρίου 1980: όσον αφορά την επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος, πρέπει να αναγνωριστεί ότι ο ενδιαφερόμενος αποδεικνύει επαγγελματική πείρα δέκα τουλάχιστον ετών χωρίς να αντικρούεται από το Ελεγκτικό Συνέδριο. Όσον αφορά τις προβλεπόμενες στον προϋπολογισμό πιστώσεις για το διορισμό αυτό, το Ελεγκτικό Συνέδριο αναγνωρίζει ότι κατά το χρόνο συμμετοχής του προσφεύγοντος στο διαγωνισμό, κατόπιν του οποίου διορίστηκε, διέθετε δύο ακόμη κενές θέσεις βαθμού Α 4, για τις οποίες είχαν προβλεφθεί πιστώσεις στον προϋπολογισμό.

23 Κατά συνέπεια, η από 20 Φεβρουαρίου 1982 απόφαση του καθού πρέπει να ακυρωθεί, η δε υπόθεση να αναπεμφθεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο προς επανεξέταση της βαθμολογικής κατάταξης του προσφεύγοντος, τηρουμένων των κριτηρίων που διατυπώνονται στην παρούσα απόφαση.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Ελεγκτικό Συνέδριο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την από 20 Ιανουαρίου 1982 απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

2) Αναπέμπει την υπόθεση στο Ελεγκτικό Συνέδριο προς έκδοση νέας αποφάσεως.

3) Καταδικάζει το Ελεγκτικό Συνέδριο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Due Pescatore Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

O. Due